

UZASADNIENIE

Przedmiot i przebieg postępowania

1. W pozwie wniesionym w dniu 5 kwietnia 2022 roku powód (...) Spółka akcyjna z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanego W. K. kwoty 13 264,37 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty, a także kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Roszczenie dochodzone pozwem wynikało z zawartej przez strony umowy pożyczki, której zwrot przez pozwanego był zabezpieczony wekslem in blanco. Skutkiem braku spłaty pożyczki przez pozwanego było wypełnienie weksla i wezwanie pozwanego do jego wykupu (pozew, k. 2-v.)

2. We wniesionym w terminie sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany zaskarżył go w całości i wnosił o oddalenie powództwa oraz zwrot kosztów postępowania. Pozwany podnosił, iż podejmował próby spłaty zadłużenia, wobec czego powództwo w tej sprawie jest przedwczesne. W jego ocenie nie istnieje podstawa do żądania spłaty zadłużenia na podstawie załączonego sprawy weksla (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 29-30).

3. Pismem z dnia 14 września 2022 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, cofając wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron i wnosząc jednocześnie o rozłożenie dochodzonej należności na 36 rat z uwagi na swoją trudną sytuacją majątkową (brak możliwości uzyskania dodatkowego dochodu) (pismo, k. 79-80).

Ustalenia faktyczne

4. W dniu 5 marca 2021 r. W. K. złożył w instytucji finansowej (...) S.A. z siedzibą w B. wniosek o udzielenie pożyczki konsumenckiej na kwotę 15 012 zł, płatną w 36 miesięcznych ratach w wysokości 417 zł. We wniosku zadeklarował chęć objęcia go ofertą (...). Wniosek stanowił opracowany przez pożyczkodawcę wzorzec umowy.

(wniosek o udzielenie pożyczki nr (...), k. 64-67)

5. Jeszcze tego samego dnia pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w B. jako pożyczkodawcą a W. K. jako pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki nr (...). Na mocy umowy pożyczkodawca udzielił pożyczki gotówkowej w kwocie 13 150 zł, na którą składały się: a) całkowita kwota pożyczki, czyli suma wszystkich środków pieniężnych, nieobjętych kredytowanych kosztów pożyczki, które pożyczkodawca udostępniał pożyczkobiorcy na podstawie umowy, wynosząca 6 750 zł, b) kredytowane koszty pożyczki, czyli kwota pieniężna wynosząca 6 750 zł, która została przeznaczona na zapłatę kosztów należnych w dniu zawarcia umowy. Pożyczka została udzielona na okres 36 miesięcy. Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 7,00 % w skali roku (pkt 1.1 i 1.2 umowy). Pożyczka miała być udostępniona pożyczkobiorcy w następujący sposób: całkowita kwota pożyczki w kwocie 6 750 zł na rachunek bankowy wskazany przez pożyczkobiorcę, zaś kwota kredytowanych kosztów pożyczki wynosząca 6 750 zł miała zostać potrącona z pożyczki tytułem pokrycia kosztów w momencie wypłaty środków pieniężnych na rachunek pożyczkobiorcy (pkt 1.3 umowy). Do zwrotu pożyczkobiorca miał kwotę 15 012 zł.

(umowa, k. 3-v.)

6. W związku z udzieleniem pożyczki pożyczkobiorca był zobowiązany ponieść następujące koszty: opłatę przygotowawczą w wysokości 528 zł (w tym 19,37 zł przypadające w okresie ustalonym Ustawą Covid), wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 5 122 zł (w tym 187,94 zł przypadające w okresie ustalonym Ustawą Covid), wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy (...) w wysokości 1 100 zł (w tym 40,36 zł przypadające na okres ustalony Ustawą Covid, pkt 1.4 umowy). Spłata pożyczki miała nastąpić w 36 miesięcznych ratach w wysokości 417

zł i w terminach wskazanych w harmonogramie spłat stanowiącym załącznik nr 1 na rachunek pożyczkodawcy, przy czym pierwsza rata płatna będzie do dnia 15 kwietnia 2021 r., a ostatnia – 15 marca 2024 r. (pkt 2.1. umowy).

(umowa, k. 3v.)

7. Strony ustaliły prawne zabezpieczenie spłaty kwot należnych pożyczkodawcy w formie weksla własnego in blanco nie na zlecenie (załącznik nr 2 do umowy) wraz z deklaracją wekslową (załącznik nr 3 do umowy) (pkt 3.1 umowy). Jeśli pożyczkobiorca nie spłacił w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym. Od każdego zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca naliczał odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie (pkt 4.1 umowy). Pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy. Pożyczkodawca miał prawo wypełnić weksel in blanco na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania (pkt 8 umowy). Umowa, podobnie jak złożony wniosek, została sporządzona na przygotowanym przez pożyczkodawcę wzorcu bankowym.

(umowa, k. 3-6v., harmonogram spłat, k. 7, 69)

8. Do przedmiotowej umowy została dołączona deklaracja wekslowa, zgodnie z treścią której wystawca weksla W. K. przedstawił do dyspozycji drugiej strony umowy weksel własny in blanco celem zabezpieczenia zwrotu całego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki udzielonej przez (...). Weksel został podpisany przez wystawcę.

(deklaracja wekslowa, k. 9; weksel, k. 12).

9. Wypłata kwoty pożyczki w wysokości 6 750 zł nastąpiła na konto bankowe wskazane przez W. K..

(bezsporne)

10. Pismem z dnia 16 listopada 2021 r., doręczonym dnia 22 listopada 2021 r., (...) S.A. wezwał W. K. do zapłaty zaległych 2 rat pożyczki, wymagalnych w dniach 15 października 2021 r. i 15 listopada 2021 r., w łącznej wysokości 834 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

(ostateczne wezwanie do zapłaty, k. 70, wydruk z systemu śledzenia przesyłek, k. 71)

11. W piśmie z dnia 15 grudnia 2021 r. (...) S.A. wypowiedział W. K. umowę pożyczki nr (...) z zachowaniem terminu 30 dni w związku z brakiem dokonania terminowej spłaty pożyczki. W treści pisma wskazano, że weksel in blanco został wypełniony, wzywając jednocześnie pożyczkobiorcę do jego wykupienia w ciągu najbliższych 30 dni. Na datę sporządzenia pisma dług wynosił 13 361,37 zł, na którą składała się kwota niespłaconej pożyczki – 13 344 zł oraz umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki – 17,37 zł. Pismo doręczono pożyczkobiorcy w dniu 20 grudnia 2021 r.

(wypowiedzenie umowy pożyczki, k. 8, 72, wydruk ze śledzenia przesyłek, k. 73)

12. W związku z brakiem dokonania wpłat przez pożyczkobiorcę wystawiony weksel został wypełniony na kwotę 13 361,37 zł z terminem zapłaty w dniu 13 stycznia 2022 r. w B..

(weksel, k. 12)

13. W okresie od 8 kwietnia 2021 r. do 30 września 2021 r. oraz w dniu 10 marca 2022 r. W. K. spłacił z tytułu zawartej umowy łącznie kwotę 1 765 zł. Skorzystał też z możliwości zawieszenia spłaty kredytu w czerwcu i lipcu 2021 r.

(bezsporne, zestawienia, k. 62, 69)

Omówienie dowodów

14. W niniejszej sprawie ustalenia faktyczne zostały oparte na znajdujących się w aktach dokumentach przedłożonych do sprawy przez stronę powodową. Ich wiarygodność i moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł by kwestionować to z urzędu. W zakresie okoliczności bezspornych i przyznanych Sąd dokonał ustaleń na podstawie art. 229 i 230 k.p.c.

15. Stan faktyczny sprawy nie był więc przedmiotem sporu między stronami postępowania. W szczególności strony nie przeczyły, że doszło do zawarcia umowy pożyczki czy wystawienia weksla na sporną kwotę, który miał stanowić zabezpieczenie dla umowy pożyczki.

16. W treści sprzeciwu pozwany wskazywał jedynie na przedwczesność powództwa, co argumentował chęcią spłaty w najbliższym czasie całego zadłużenia. Powyższy argument nie zasługiwał jednak na uwzględnienie wobec faktu skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki, co nastąpiło z przyczyn zawinionych przez stronę pozwaną. Pozwany zaś, reprezentowany następnie przez profesjonalnego pełnomocnika nie podnosił innych zarzutów i nie przedstawiał innych twierdzeń mających znaczenie dla sprawy.

17. Istotą sprawy pozostawała więc ocena prawna zapisów umowy pożyczki pod kątem ich ewentualnego abuzywnego charakteru, która rzutowała na wysokość kwoty należnej stronie pozwanej z tytułu braku terminowej spłaty umowy pożyczki zawartej przez strony niniejszego sprawy.

Ocena prawna:

18. Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Umowa pożyczki i zabezpieczenie wekslowe

19. Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

20. Stosownie zaś do art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w brzmieniu obowiązującym na dzień zawierania umowy pożyczki, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Nadto umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę oraz być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 3).

21. W niniejszej sprawie pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w B. a W. K. jako konsumentem została zawarta umowa pożyczki gotówkowej. Pożyczka ta została wypłacona pożyczkobiorcy jeszcze tego samego dnia. Do umowy załączono również w ramach załączników dwa istotne dokumenty: deklarację wekslową wystawcy weksla oraz weksel in blanco własnoręcznie podpisany przez pożyczkobiorcę.

22. Pożyczkobiorca nie wywiązał się jednak ze swoich zobowiązań wynikających z umowy pożyczki i zaprzestał dokonania spłaty rat wynikających z załączonego do umowy pożyczki harmonogramu spłat. Dlatego też pożyczkodawca, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do spłaty, wypowiedział mu skutecznie umowę i wypełnił weksel na kwotę 13 361,37 zł. Pożyczkodawca dokonał spłaty pożyczki jedynie do kwoty 1 765 zł.

23. Powództwo znalazło więc podstawę w przepisach prawa, tym samym powód mógł skutecznie wystąpić z roszczeniem przeciwko pozwanemu. Załączony weksel stanowił zaś potwierdzenie zabezpieczenia spłaty pożyczki,

wobec treści i formy którego nie zgłaszano żadnych zastrzeżeń. Nie zmienia to faktu, że z gwarancyjnego charakteru weksla wynika dopuszczalność powołania się przez dłużnika na zarzuty związane ze „stosunkiem podstawowym”, czyli stosunkiem prawnym, w związku z którym wystawiono weksel. Pozwany powołał się w sprzeciwie na umowę pożyczki, a powód w odpowiedzi na sprzeciw kwestionował zarzuty (zgłoszone przez pozwanego lub, antycypacyjne, dotyczące możliwego niedozwolonego charakteru postanowień umowy pożyczki), wobec czego Sąd przy dokonywaniu oceny prawnej żądania musiał także wziąć pod uwagę treść umowy pożyczki i ocenić ją – z urzędu – pod kątem zawierania postanowień niedozwolonych. W ocenie Sądu część z nich miała charakter abuzywny w rozumieniu art. 385¹ k.c. i z tej przyczyny powództwo nie mogło zostać uwzględnione całkowicie.

Abuzywność postanowień umowy dotyczący kosztów kredytu

24. Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Zgodnie z § 3, niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

25. Zgodnie z art. 385² k.c., oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny. Stan z chwili zawarcia umowy jest też istotny dla oceny, czy postanowienie umowne rażąco narusza interes konsumenta i tym samym jest niedozwolone (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. III CZP 29/17).

26. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku, za sprzeczne z dobrymi obyczajami uważa się m. in. działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, zmierzające do dezinformacji i wywołania błędnego przekonania, ale także niezapewniające rzetelnej, prawdziwej pełnej informacji. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, „dobre obyczaje” są równoważnikiem zasad współżycia społecznego, które obejmują reguły wiążące nie tylko w obrocie powszechnym, ale i w stosunkach z udziałem profesjonalistów. Natomiast pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, zarówno w kategoriach interesu prawnego, jak i ekonomicznego, w tym na gruncie umowy kredytowej, powinno uwzględniać aspekt bezpieczeństwa finansowego. W związku z tym „rażące naruszenie interesów konsumenta” należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 listopada 2020 r., sygn. I ACa 291/20). Podobnie uznał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 sierpnia 2011 r., sygn. VI ACa 262/11, wskazując, że istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy.

27. W ocenie Sądu postanowienia umowy dotyczące wysokości kosztów kredytu wymienionych w pkt. 1.4 b i c umowy pożyczki tj. dotyczących wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 5 122 zł oraz wynagrodzenia z tytułu przyznania na wnioski pożyczkobiorcy (...) w kwocie 1 100 zł są właśnie takimi postanowieniami niedozwolonymi.

28. Mając na uwadze treść samej umowy pożyczki należy bowiem podkreślić, iż wysokość tych świadczeń jest w świetle kwoty pożyczki netto rażąco wysoka, a powód nie przedstawił przekonujących argumentów uzasadniających naliczanie takich właśnie kwot za koszty udzielenia pożyczki. Mimo więc, iż powód w piśmie przygotowawczym złożonym w niniejszej sprawie (k. 56-61v.) opisywał na pokrycie jakich wydatków pobierał tak znaczne kwoty – tj. wynagrodzenia prowizyjnego czy korzystania z pakietu (...) – to nie przedstawił on w istocie takich informacji na etapie zawierania umowy z samym pożyczkodawcą. Konsument w istocie nie uzyskał informacji czego dotyczą

koszty „prowizji” lub też wynagrodzenia prowizyjnego oraz jak skalkulowana została cena (...). Ponadto powołane przez powoda wydatki stanowią w istocie ogólne koszty prowadzenia działalności powoda (podatek, koszt pozyskania kapitału, wynagrodzenie pracowników i pośredników), które nie są związane z konkretną, pojedynczą umową zawieraną przez pozwanego oraz usługami świadczonymi na jego rzecz.

29. Należy więc uznać, iż prawa i odpowiednio obowiązki pożyczkodawcy zostały w tym zakresie zapisane wbrew dobremu obyczajom, rażąco naruszając przy tym interesy jego jako konsumenta. Nadto sama treść zapisów umowy została sporządzona na wzorcu należącym do powoda, wobec powyższego sporne postanowienia nie mogły być przedmiotem indywidualnych negocjacji. Aktywność pozwanego została bowiem ograniczona do możliwości złożenia wniosku o udzielenie pożyczki na określoną kwotę. Jeżeli więc taką kwotę chciał uzyskać u powoda, musiał podpisać umowę w takim kształcie, w jakim została ona mu narzucona przez pożyczkodawcę.

30. Na pozaodsetkowe koszty pożyczki składały się: opłata przygotowawcza (528 zł), prowizja (5 122 zł) oraz wynagrodzenie za (...) (1 100 zł), łącznie 6750 zł. Kwota ta odpowiada w całości kwocie udzielonej pożyczki. Sama prowizja i wynagrodzenie za (...) obejmowało zaś kwotę 6 222 zł. Ani cel pożyczki, ani umowa, jak również wysokość udzielonej kwoty pożyczki nie uzasadnia, w ocenie Sądu, tak wysokich kosztów. W niniejszej sprawie nie doszło wprawdzie do naruszenia art. 36a ustawy konsumenckiej ustalającego maksymalną wysokość kosztów pozaodsetkowych kredytu. Stosownie do tego przepisu i przedstawionego w nim wzoru wyliczenia takich kosztów, pozwany mógł ustalić pozaodsetkowe koszty kredytu na poziomie 7 823,53 zł. Nie stanowi to jednak wyłączenia ochrony konsumenta na gruncie art. 385¹ k.c. (tak: uchwała SN z 27.10.2021 r., III CZP 43/20, LEX nr 3246823). Dodać należy, że w istocie maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów pożyczki była niższa, bo w okresie od dnia zawarcia umowy do 30 czerwca 2021 r. dopuszczalna wysokość takich kosztów była niższa, a dopiero od 1 lipca 2021 r. powód mógł naliczać pozaodsetkowe koszty w wysokości takiej jak określona w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim (art. 8d, art. 31zc ust. 1 oraz art. 36 ust. 3a ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych).

31. W ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności ww. opłat w takich wysokościach. Koszt prowizji stanowił bowiem prawie 76% kwoty pożyczki. Powód powołał się wprawdzie w piśmie z dnia 8 sierpnia 2022 r. na swój obowiązek podatkowy wynikający z podatku CIT, uiszczony wynagrodzenie za pośrednictwo w zawieraniu umów wypłacane na rzecz pośrednika/doradcy finansowego oraz koszty pozyskania kapitału pożyczki. Należy jednak wskazać, że wszystkie te okoliczności były nieznane powodowi w momencie zawierania umowy i pozostawały w istocie mechanizmem przerzucenia na pożyczkobiorcę kosztów prowadzenia przez powoda swojej działalności gospodarczej. Dodatkowo należy wskazać, iż „wynagrodzenie prowizyjne (prowizja), stanowiące wynagrodzenie z tytułu udzielenia pożyczki, przewidziane w umowie pożyczki, do której mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie jest świadczeniem głównym w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.” (tak: uchwała SN z 27.10.2021 r., III CZP 43/20, LEX nr 3246823). Daje to więc podstawę do tego by rozpatrzeć taki zapis umowy za abuzywny w rozumieniu art. 385¹ k.c. W ocenie Sądu, postanowienie dotyczącego wynagrodzenia prowizyjnego jest właśnie takim zapisem.

32. Wynagrodzenie z tytułu (...) w wysokości 1 100 zł należy również uznać za opłatę zastrzeżoną w niedozwolonym postanowieniu umownym. W oparciu o zapisy umowy (k. 6) pozwany mógł zgodnie z tym przepisem odroczyć płatność maksymalnie dwóch rat albo obniżyć o 50% wysokość maksymalnie czterech rat. Należy jednak zauważyć, iż miesięczna rata, do której uiszczenia obowiązany był pozwany wynosiła 417 zł. Zatem aby móc odroczyć płatność maksymalnie kwoty 834 zł, pozwany musiał zapłacić uprzednio kwotę 1 100 zł. W sytuacji obniżenia o 50% wysokości czterech rat zestawienie kwot jest identyczne. Z powyższego wynika, że pozwany za samą usługę musiał zapłacić więcej, niż sam zyskiwałby z jej z uprawnienia odroczenia płatności rat.

33. Powód wskazywał wprawdzie, iż to sam pozwany wyraził zgodę na włączenie takiego pakietu do swojej umowy, czemu sam pozwany nie zaprzeczał, a co wynikało z treści wniosku złożonego przez pozwanego. Jednakże należy

wskazać, iż pozwany nie wykazał, aby informował powoda o tym z czym będzie wiązała się zgoda na taką opcję pakietową. W konsekwencji bowiem mimo, że pozwany mógł odroczyć jednorazowo spłatę maksymalnie dwóch kolejnych terminów płatności, to musiał z tego tytułu niejako dopłacić do kwoty 834 zł (stanowiącej sumę dwóch rat) jeszcze kwotę 266 zł (1 100 zł – 834 zł), która stanowiła dodatkowy koszt po stronie kredytobiorcy, o czym powód nie informował pozwanego. Takie rozwiązanie w sposób skrajny prowadzi więc do znaczącej nierównowagi wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta.

34. Z tych względów Sąd uznał, że postanowienia umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 5 marca 2021 r. zawartej między powodem, a pozwanym są bezskuteczne w części dotyczącej pozaodsetkowych kosztów kredytu, tj.: 5 122 zł wynagrodzenia prowizyjnego oraz 1 100 zł opłaty za tzw. (...). Wszystkie one stanowią nieuczciwe postanowienia umowne. Wobec treści art. 385¹ § 2 k.c. nie wiążą pozwanego.

35. Sąd nie uwzględnił również wysokości kwoty skapitalizowanych odsetek umownych określonych w harmonogramie spłat na kwotę 1 512 zł (k. 7). Po pierwsze powód mylnie uznał, że należy się mu pełna kwota prospektywnych odsetek wskazanych w harmonogramie, pomimo że przecież harmonogram został sporządzony przy założeniu spłacania pożyczki do 15 marca 2024 r., a umowa została wypowiedziana wcześniej. Po drugie wskazana kwota odsetek uwzględnia w podstawie obliczeń także opłatę za „Twój pakiet” oraz wynagrodzenie prowizyjne, postanowienia umowne co do których Sąd uznał za niedozwolone. Z uwagi na to Sąd ustalił (na podstawie harmonogramu) kwotę odsetek należną powodowi do dnia wydania wyroku – 1109,21 zł, oraz proporcję pomiędzy całkowitą kwotą pożyczki (stanowiącą podstawę naliczania odsetek) a kwotą nie uwzględniającą opłat które Sąd uznał za oparte na niedozwolonych postanowieniach umownych (54%). Sąd uznał więc, że należne powodowi odsetki wynoszą 54% z 1109,21 zł, czyli 598,97 zł.

36. Ostatecznie uznał powództwo zasadne do kwoty 6 129,34 zł. Na tak ustaloną kwotę składały się: kapitał (6 750 zł), umowne odsetki – (598,97 zł), opłata przygotowawcza (528 zł) oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie (17,37 zł), które łącznie dają kwotę 7 894,34 zł, która podlegała obniżeniu o zapłacone przez pozwanego raty pożyczki w łącznej wysokości 1 765 zł. Dlatego też powództwo w wysokości przewyższającą tę kwotę zostało oddalone.

Odsetki

37. Sąd oprócz dochodzonej należności stosownie do żądania powoda zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych od dnia 14 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty – na podstawie art. 4.1 umowy. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2¹ k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Powód mógł więc w niniejszej sprawie niewątpliwie żądać odsetek, gdyż świadczenie mimo, iż stało się wymagalne nie zostało spełnione.

38. W wypowiedzeniu umowy pożyczki z dnia 14 grudnia 2021 r. skierowanym do pozwanego powód wezwał go do spełnienia należnego mu świadczenia w terminie 30 dni. Z potwierdzeń odbioru korespondencji wynika, iż pozwany odebrał wezwanie w dniu 20 grudnia 2021 r. Czas do spełnienia świadczenia wskazany w wypowiedzeniu minął więc z dniem 13 stycznia 2022 r. Zatem za termin niezwłoczny od którego należy liczyć odsetki za opóźnienie należy uważać dzień 14 stycznia 2022 r.

Koszty postępowania

39. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. znosząc je wzajemnie między stronami. Zgodnie bowiem z tym przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wygrała sprawę w ok. 46%, a w ok. 54% sprawę wygrał pozwany. Obie strony mogłyby przy tym domagać się od drugiej zwrotu opłaty skarbowej i kosztów zastępstwa procesowego (powód

poniósł dodatkowo koszt opłaty od pozwu). Powód mógł się zatem domagać od pozwanego 2 008,82 zł, a pozwany 1 953,18 zł. Po zbilansowaniu kwot, suma należna powodowi wynosiłaby ok. 50 zł, czyli byłaby – w proporcji do kwoty dochodzonej pozwem – niewielka, przy czym powód w ogólnym rozrachunku był jednak stroną przegrywającą sprawę. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż zaistniały przesłanki do wzajemnego zniesienia kosztów między stronami.

Zarządzenia:

(...)